

ral de Filipinas y eran molts los articles que havia publicat sobre aquets dós rams en lo periódich diari "Libertas" firmantlos ab lo pseudomin de *El Baron de Austin*.

Tenia publicats també nn gran número d' articles sobre medicina que servian d' estudi á molts dels seus companys y deixebles.

Era catedratic d' aquesta Universitat, molt volgut per tots los estudiants y companys de claustre, calaborá per llarch temps en la *Gaceta Médica Catalana*,—en la *Independencia Médica de Barcelona* y en las revistas estrangeras com la *Semaine Medical de París*, y la *Revista Medico-quirurgica* de New-York, cuuls treballs científics eran llegits per tot arreu ab verdaer interés.

Era fill de la vila de Falset y molt entusiasta per tot lo de la Terra.

Fou per fi l' últim president que tingué lo finit *Centre Catalá de Manila* puig ell considerava lo Centre, la casa del esplay y del repós, com la casa payral de tots nosaltres, trasportada en estas terras.

En Francisco Roqué es l' últim qu' ha desaparecut d' entre nosaltres. Feya pochs mesos que en virtut de la enfermetat que l' anava aniquilant s' embarcá pera Barcelona ahont es creya trovar lo consal y 'l cuydado de s' estimada Mare y volgut germá, més no fou aixis, al arribar á Barcelona va ser precis darli la mala nova que aquells dos sers per ell tan estimats ja no existían, dormian la pau dels justos; aixó contribuí en gran manera á empitjorar la terrible malaltía que anava minan aquell cos tan delicat.

Era á últims del any 1892 cuan coneguerem en Roqué. En aquella época era ja un actiu comisionista y ab s' activitat lográ ferse una regular posició.

Al poch temp comprá la *Tabaquería Nacional*, y lográ fér d' aquell establiment una verdadera important casa de comers, á mes de ser lo punt de reunió més distingit de Manila.

Roqué pera tothom era complacent y sempre lo trovaban disposat á fer qualsevol favor, contantse sempre ab ell cuan se tractava de fer una obra benéfica.

¡Pobre Roqué! Encar lo recordém cuan se tractá de fundar lo Centre Catalá, fou un dels que hí contribuí oferint tot lo que fés falta y de ell dependís. La clausura de dit Centre li proporcioná un verdader disgust.

Cuan se despedí de nosaltres no obstant y estar tan decaigut, ell sol s' animava di ent—que després de la *Carena* tornaría—puig tenia verdader carinyo al país 'hont havia constituhit familia.

Seria interminable si tengessim d' apuntar los recorts de tots nostres companys que finiren.

Per aixó hem dit al comensar que sols citaríam los últims, encar que nostre recort es per tots.

Domiu en pau amichs y paisans nostres. Avuy desde las columnas d' aquesta modesta publicació vos dediquém la corona y lo ram de nostre ver homenatge.

Encar que la terra que guarda vostres ossos sia terra forastera, las oracions, serán las mateixas las de vostres germans que os ploren y han d' enaltir sempre vostra sagrada memoria.

La colonia Catalana, los fills d' aquella terra que tan aymavau y que vos va veurer naixer no poden viurer ni ans ni avuy com estranys en est arxipélach.

Alt lo cap y la vi ta fixa en el progrés, veurém sempre lo nostre emblema, qu' es l' emblema de tot l' Univers, es á dir de tots los pobles que sa vida y sa grandesa, la debuen sols y exclusivament á la suor del seu front, al treball.

Lo nostre faro, es lo tubo de pedra que ab lo cap fumant, escampa per los ayres l' alé de las calderas que donan vida y forsa pera transformar las primeras materias que la terra 'ns dona, es la guia que seguirán nostres fills y supervivents, á son entorn cada any hí entonarém un himne que será lo grandios himne del *Magnificat* dedicat á vostre memoria.

F. CAMPILLÀ,

Manila, Novembre 1901.